

Sygn. akt VII U 860/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: protokolant sądowy Marcin Kamionowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 października 2014 r. w Warszawie

sprawy A. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 25 marca 2013 r., znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje A. W. prawo do renty z tytułu trwałej niezdolności do pracy od dnia 30 sierpnia 2013 r. na stałe.

Sygn. akt VII U 860/13

UZASADNIENIE

W dniu 5 kwietnia 2013 r. **ubezpieczona A. W.** wniosła do Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, odwołanie od decyzji organu rentowego - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 25 marca 2013 r. znak: (...) odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że cierpi z powodu niedokrwistości, reaktywnego zapalenia stawów, retriopatii cukrzycowej. Obecny stan zdrowia w ocenie odwołującej uniemożliwia jej wykonywanie jakiegokolwiek pracy (k. 2-3 a.s).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 30 kwietnia 2013 r. **organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.**, wniósł o jego oddalenie.

Organ rentowy wskazał, iż A. W. w dniu 9 stycznia 2013 r. złożyła wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Oddział podkreślił, iż w toku postępowania administracyjnego, ubezpieczona została na mocy orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 20 marca 2013 r., uznana za zdolną do pracy. W związku z powyższym, organ rentowy uznał, iż zaskarżoną decyzją z dnia 25 marca 2013 r. zasadnie odmówiono ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (k.24 a.s).

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny,

Ubezpieczona A. W. (nr PESEL (...)) uprawniona była do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 28 lutego 2013 r. (k. 75 a.r). W związku z upływem terminu na jaki przyznane zostało świadczenie ubezpieczona złożyła w dniu 9 stycznia 2013 r. do organu rentowego, wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 285 a.r).

W toku postępowania wyjaśniającego w ZUS, A. W. została skierowana na badania do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 6 lutego 2013 r. stwierdził, iż ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (k. 82 a.r.).

W wyniku złożonego sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS, odwołująca została skierowana na badanie przez Komisję Lekarską ZUS. Orzeczeniem z dnia 20 marca 2013 r. Komisja Lekarska ZUS uznała, iż ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (k. 94 a.r).

W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 20 marca 2013 r., organ rentowy decyzją z dnia 25 marca 2013 r. znak: (...) odmówił ubezpieczonej prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy (decyzja k. 103 a.r).

Od niekorzystnej decyzji organu rentowego, ubezpieczona A. W. odwołała się do tutejszego Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie k.2-3 a.s.).

Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę, dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: diabetologa i okulisty celem ustalenia czy odwołująca jest zdolna czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej ze szczególnym wskazaniem daty powstania niezdolności do pracy. Sąd zobowiązał również biegłych sądowych do wskazania czy ewentualna niezdolność do pracy odwołującej jest trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to, na jaki okres. (postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych k. 56 a.s.).

Sąd Okręgowy, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił na podstawie opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu okulistyki Dr med. R. S., iż u odwołującej występuje nieznacznie obniżona ostrość wzroku do dali z zachowaniem prawidłowej ostrości widzenia do bliży w odpowiedniej korekcji okularowej. W ostatnim okresie ostrość wzroku odwołującej nieznacznie pogorszyła się, jednakże zabieg laseroterapii wykonany z dobrym skutkiem przyczynił się do poprawy stanu narządu wzroku, odwołującej.

Przyczyny zdrowia odwołującej w zakresie okulistycznym nie powodują u badanej niezdolności do pracy (na podstawie opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty okulisty z dnia 5 września 2013 r., k. 65 a.s).

W zakresie przyczyn diabetologicznych u odwołującej stwierdza się cukrzycę typu I wyrównaną, retinopatię cukrzycową proliferacyjną, polineuropatię cukrzycową, nefropatię cukrzycową w stadium wydolności nerek, nadciśnienie tętnicze, kamicy nerkową leczoną operacyjnie w 2008 r. Sąd Okręgowy ustalił, iż leczenie odwołującej wymaga bardzo starannej samokontroli, przestrzegania diety, samodzielnego korygowania dawek insuliny. Schorzenia diabetologiczne skutkują u odwołującej licznymi powikłaniami w postaci nefropatii cukrzycowej i polineuropatii cukrzycowej. Z powyższych przyczyn diabetologicznych, odwołująca jest osobą częściowo niezdolną do pracy w okresie od 1 marca 2013 r. do 28 lutego 2015 r. (na podstawie dowodu z opinii biegłej sądowej specjalistki z zakresu diabetologii Dr M. Ż. z dnia 9 listopada 2013 r. k. 87-89 a.s).

W piśmie procesowym z dnia 4 marca 2014 r., (k. 106-107 a.s) ZUS II Oddział w W. wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego lekarza z zakresu diabetologii.

Po ponownym badaniu odwołującej przez innego biegłego sądowego lekarza diabetologa, Sąd ustalił, iż u odwołującej w przeszłości przebyła resekcję części jelita grubego i cienkiego co skutkuje zaburzeniami wchłaniania, powodując naprzemienne biegunki i zaparcia. Miejsce zespolenia może powodować zmiany dające niedokrwistość mikrocytarną z następową trudnością wyrównania cukrzycy, a także powodujące zaniżenia (...). O trudności w wyrównaniu tarczycy

świadczy znacznego stopnia uszkodzenie wątroby. U odwołującej stwierdza się występowanie cukrzycy typu I i w związku z tym schorzeniem powinna stosować terapię analogową, jednakże z powodów finansowych, nie stosuje zalecanej formy leczenia. Stopień zaawansowania schorzenia odwołującej uzasadnia uznania jej za osobę trwale niezdolną do pracy, począwszy od dnia 30 sierpnia 2013 r. (w oparciu o dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu diabetologii Dr med. G. R. z dnia 20 czerwca 2014 r. k. 144-146 a.s).

Przedmiotowa opinia (biegłego sądowego G. R.) została doręczona pełnomocnikowi organu rentowego w dniu 12 sierpnia 2014 r. wraz z pouczeniem, iż organ rentowy jest uprawniony w terminie 7 dni (tj. do 19 sierpnia 2014 r.), do złożenia wniosków dowodowych pod rygorem ich pominięcia w przypadku zgłoszenia w terminie późniejszym (k. 154, 166 a.s). W piśmie z dnia 20 sierpnia 2014 r. organ rentowy wniósł o powołanie w sprawie VII U 860/13 dowodu z opinii innego biegłego specjalisty z zakresu diabetologii (k. 158 -159 a.s). Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku Sąd Okręgowy uznał, iż wniosek organu rentowego został złożony po upływie określonego przez Sąd 7 dniowego terminu, a wobec powyższego zgodnie z nałożonym rygorem procesowym nie podlegał uwzględnieniu w rozpoznawanej sprawie (k. 168 a.s).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy w tym dowodu z opinii biegłych sądowych specjalistów okulisty (k. 65a.s.) oraz biegłych diabetologów (k. 87-89 a.s, k. 144-146 a.s) oraz na podstawie akt rentowych.

W ocenie Sądu Okręgowego, opinie biegłych są wiarygodnymi dowodami w sprawie, gdyż zostały wydane w oparciu o badanie odwołującej oraz w oparciu o dokumentację akt rentowych, zaś biegli lekarze są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Jednocześnie na podkreślenie zasługuje fakt, iż opinie wydane przez biegłych są wyczerpujące i sporządzone w sposób jasny i logiczny. Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie przede wszystkim na opinii biegłych diabetologów albowiem naczelną dysfunkcję organizmu występującą u odwołującej znajdują się w zakresie ich specjalności. Dlatego też Sąd Okręgowy dokonane przez biegłych diabetologów ustalenia (w tym w szczególności biegłego G. R. k. 144-146 a.s) -w zakresie stanu zdrowia skarżącej uznał za szczególnie istotne dla rozstrzygnięcia sporu stron w niniejszej sprawie.

Zdaniem Sądu Okręgowego zebrany w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania postanowienia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej jest zasadne.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r., o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS. Jak wynika z zebranego materiału dowodowego wyników badań odwołującej, wyników bezpośredniego badania A. W., opinii biegłego lekarza specjalisty z zakresu diabetologii G. R. (k. 144-146 a.s) zasadnym jest przyznanie wnioskodawczyni, spornego świadczenia z tytułu trwałej niezdolności do pracy.

W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, iż odwołująca cierpi na liczne schorzenia, w tym zaburzenia diabetologiczne w postaci cukrzycy typu I, leczonej jednakże nie w sposób – analogowy - który mógłby przyczynić się do poprawienia stanu jej zdrowia. Schorzenie to prowadzi do osłabienia organizmu odwołującej. W powiązaniu z współistniejącą chorobą gastrologiczną odwołującej przyczynia się do nasilenia dolegliwości jej organizmu. Biorąc pod uwagę postępujący charakter schorzeń odwołującej Sąd podkreślił, iż ubezpieczona jest osobą trwale, całkowicie niezdolną do pracy, przy czym niezdolność do pracy jest u odwołującej stała, z uwagi na brak rokowań do ustąpienia schorzeń diabetologicznych, dlatego Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonej prawo do renty z tytułu trwałej niezdolności do pracy od 30 sierpnia 2013r. na stałe.

W prawdzie w toku postępowania biegły z zakresu okulistyki R. S. w opinii z dnia 5 września 2013 r., (k. 65 a.s) oraz biegła sądowa diabetolog M. Ż. w opinii z dnia 9 listopada 2013 r. (k. 87-89 a.s.) wskazali, iż odwołująca z powodu schorzeń odpowiadających rodzajowi specjalizacji ww. biegłych, nie jest osobą niezdolną do pracy, lub jest niezdolna do pracy jedynie okresowo jednakże biorąc pod uwagę iż naczelną dysfunkcją organizmu odwołującego stanowiły przyczyny diabetologiczne, Sąd doszedł do przekonania, iż dla rozstrzygnięcia kwestii spornych postępowania, najistotniejsze znaczenie ma dowód z wnikliwej opinii powołanego w sprawie biegłego lekarza diabetologa G. R.. Sąd Okręgowy uznał, iż opinia ww. biegłego (zawarta na k. 144-146 a.s.), wydana została w sposób nie budzący wątpliwości z punktu widzenia metodologii, poprawności, rzetelności i prawidłowości rozumowania. Zdaniem Sądu opinia była wyczerpująca i wewnętrznie spójna. W oparciu o dowód z tej opinii Sąd Okręgowy uznał, że odwołująca nie odzyskała zdolność do pracy po dniu 30 sierpnia 2013 r. i nie jest zdolna do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Sąd Okręgowy, zważył, iż biegła tej samej specjalności (z zakresu diabetologii) M. Ż. wydająca opinię w dniu 9 listopada 2013 r. (k. 87-89 a.s.), zajęła stanowisko odmienne w zakresie niezdolności do pracy odwołującej, niemniej jednak podkreślić należy, że obowiązujące przepisy nie formułują wymogu, by wszyscy biegli lekarze oceniający zdolność ubezpieczonego do wykonywania pracy zawodowej byli jednomyślni. Jest oczywistym, że w sytuacji, gdy specjaliści chociażby z jednej dziedziny nauk medycznych stwierdzają niezdolność ubezpieczonego do pracy to można uznać, iż ubezpieczony z powodu istniejących u niego schorzeń jest niezdolny chociażby okresowo do podejmowania i wykonywania pracy zarobkowej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż wiarygodną, stanowiącą kluczową podstawę rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, jest opinia biegłego diabetologa G. R. (k. 144-146 a.s) wobec czego należało uznać, odwołującą za osobę trwale niezdolną do pracy na stałe.

Odnosnie ustalenia terminu od jakiego Sąd uznał za zasadne przyznanie odwołującej prawa do emerytury, to zastosowanie znajduje w tym zakresie art. 129 pkt. 1 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009, Nr 153, poz. 1227 ze zm.), w oparciu o który świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Ogólną zasadą prawa emerytalno-rentowego jest, że świadczenia wypłaca się na wniosek zainteresowanego, poczynając od dnia powstania prawa do renty (tj. spełnienia ustawowych warunków), lecz nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o świadczenie. W postępowaniu Sąd ustalił, że ubezpieczona nabyła prawo do renty z powodu trwałej niezdolności do pracy, przy czym niezdolność ta będzie miała charakter stały począwszy od dnia 30 sierpnia 2013 r. tj. dnia określonego jako początek niezdolności do pracy wnioskodawczyni, a stwierdzonej w wiarygodnej opinii biegłego sądowego lekarza diabetologa (k. 144-146 a.s), którą Sąd Okręgowy na gruncie niniejszej sprawy w pełni podzielił.

Zgodnie z tymi ustaleniami, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

(...)